

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Vervoersvoorziening

Heerma van Voss, G.J.J.

Citation

Heerma van Voss, G. J. J. (1997). Vervoersvoorziening. *Uitspraken Sociale Zekerheid*.
Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/12224>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/12224>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

doorgaande zwangerschap van tenminste 12 weken.

Uit het vorenstaande volgt dat de aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd en dat het inleidende beroep alsnog ongegrond moet worden verklaard.

De Raad ziet gelet op het bepaald in artikel 8:75, lid 1 van de Algemene wet bestuursrecht geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling als door appellante gevraagd.

Mitsdien moet worden beslist als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak;

Verklaart het inleidende beroep alsnog ongegrond.

17

CRvB 17 december 1996 nr. 95/8658 WVG
(mrs 't Hooft, Van Voorst en Van der Vos)

Vervoersvoorziening; gemeentelijke zorgplicht; gemeentelijke beleidsruimte; (boven)regionaal vervoer; aanvullende financiële tegemoetkoming; overgangsregeling.

Betrokkene is in aanmerking gebracht voor het zogenoemd collectief vervoer (per deeltaxi van deur tot deur) alsmede een aanvullende financiële tegemoetkoming van f 206,— per kwartaal. Betrokkene wenst geen gebruik te maken van het collectief vervoer, omdat zij een eigen auto heeft en in verband met de daaraan voor haar verbonden kosten bij wijze van vervoersvoorziening uitsluitend een op die kosten afgestemde financiële tegemoetkoming verlangt. Anders dan de rechtbank ziet de Raad geen grond om te oordelen dat de wijze, waarop het gemeentebestuur van Odoorn van zijn regelgevende bevoegdheid met betrekking tot de aard en de invoering van vervoersvoorzieningen gebruik heeft gemaakt, niet met de artikelen 2, 3 en 24 van de Wvg strookt dan wel anderszins de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. In beginsel mocht de gemeente volstaan met verstrekking van een voorziening bestaande uit deelname aan het collectief vervoer. In het onderhavige

geval is tevens een aanvullende financiële tegemoetkoming verleend. Met deze gecombineerde voorziening kon betrokkene binnen haar regio en in voorkomend geval daarbuiten, per (deel)taxi reizen en was zij in staat te achten in aanvaardbare mate deel te nemen aan het leven van alle dag. Van een dreigend sociaal isolement van betrokkene is niet gebleken: meerdere van haar kinderen wonen in haar directe omgeving, terwijl zij bovendien niet voor vrijwel elke verplaatsing buitenshuis op vervoer per auto is aangewezen. Het bestreden besluit wordt niet strijdig geacht met het wettelijk overgangsrecht, nu ingevolge de tekst en de strekking van artikel 24 WVG het gemeentebestuur immers de vrijheid geniet om, binnen de grenzen van de daarbij in acht te nemen zorgvuldigheid, naar eigen beleidsinzicht bij verordening vast te stellen op welke wijze de zogenoemde oude gevallen worden ingepast in de gemeentelijke regelgeving krachtens de Wvg.

[Wet voorzieningen gehandicapten art. 2, 3 en 24; Verordening Voorzieningen Gehandicapten gemeente Odoorn art. 3, 5 en 8; AAW art. 57 lid 2 (oud)]

Het College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Odoorn, appellant,

en

G.M.M. C., wonende te M., gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij besluit van 20 juli 1994 heeft appellant gedaagde, die tot 1 april 1994 in het genot was van een forfaitaire vervoerskostenvoorziening krachtens artikel 57, tweede lid (oud) van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW), bij wijze van voorziening krachtens de Wet voorzieningen gehandicapten (Wvg) en de Verordening voorzieningen gehandicapten gemeente Odoorn (de verordening) in aanmerking gebracht voor het zogenoemd collectief vervoer (per deeltaxi van deur tot deur) alsmede een aanvullende financiële tegemoetkoming van f 206,— per kwartaal.

Het door gedaagde tegen dat primaire besluit gemaakt bezwaar is door appellant bij besluit van 6 oktober 1994 verworpen.

De Arrondissementsrechtbank te Assen heeft bij uitspraak van 24 oktober 1995, waarnaar hierbij wordt verwezen, onder gegrondverklaring van het daartegen ingestelde beroep het

zojuist weergegeven besluit vernietigd wegens strijd met de strekking van de in artikel 24 van de WVG vervatte overgangsbepaling.

Appellant is van die uitspraak in hoger beroep gekomen. Op de daartoe bij het beroepschrift (met bijlagen) aangevoerde gronden heeft appellant geconcludeerd tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

Vanwege gedaagde heeft drs J. Jansen, gehandicaptenadviseur van de ANIB, bond van gehandicapten en arbeidsongeschikten, onder dagtekening 23 februari 1996 respectievelijk 31 oktober 1996 een (aanvullend) verweerschrift ingediend.

95/8658 WVG

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad van 12 november 1996.

Aldaar heeft appellant zich doen vertegenwoordigen door drs W.J.M. Peters, werkzaam bij de Vereniging Nederlandse Gemeenten terwijl voor gedaagde is verschenen drs J. Jansen, voornoemd.

II. Motivering

Gedaagde, geboren in 1938 en sinds 16 mei 1994 als alleenstaande weduwe in de gemeente Odoorn woonachtig, wendde zich op 2 juni 1994 tot appellant met het verzoek om ingevolge de Wvg in aanmerking te worden gebracht voor een kostenvergoeding in verband met het gebruik van haar auto. Daarbij gaf zij aan dat zij door haar kinderen in die auto wordt vervoerd, omdat zij zelf niet kan rijden.

Naar aanleiding van haar aanvraag is gedaagde tijdens de Gemeentelijke Geneeskundige Dienst (GGD) door de geneeskundige E.W. Middelkoop op 24 juni 1994 onderzocht.

Blijkens het door die arts op 27 juni 1994 en het door de eveneens aan de GGD verbonden geneeskundige J.J. Tiessen op 30 augustus 1994 uitgebracht (aanvullend) advies wordt gedaagde in staat geacht met het collectief vervoer te reizen en tot circa 300 meter te lopen terwijl voorts ten aanzien van zitten/opstaan, instappen alsmede het nemen van drempels geen relevante beperkingen bestaan.

Appellant heeft, lettend op bij de behandeling van gedaagdes aanvraag respectievelijk de uit voormelde adviezen van de GGD naar voren komende medische en andere bevindingen, bij besluit van 20 juli 1994 gedaagde op de voet van de verordening in aanmerking gebracht voor deelname aan het collectief vervoer. Daarnaast kreeg gedaagde per 16 mei 1994, toen zij in Odoorn ging wonen, een aanvullende vervoerskostenvergoeding van f 206,— per kwartaal, als bijzondere tegemoetkoming in verband met haar bovenregionale vervoers-

behoefte.

In bezwaar is namens gedaagde benadrukt dat gedaagde, ofschoon zij daartoe uit medisch oogpunt wel is staat is, geen gebruik wenst te maken van het collectief vervoer, omdat zij een eigen auto heeft en in verband met de daaraan voor haar verbonden kosten bij wijze van vervoersvoorziening uitsluitend een op die kosten afgestemde financiële tegemoetkoming verlangt.

Appellant heeft na heroverweging gedaagdes bezwaar ongegrond verklaard.

Daartoe is bij het bestreden besluit onder meer overwogen:

“dat ten aanzien van deze bezwaren kan worden opgemerkt, dat door mw. C. een aanvraag om een kilometervergoeding voor het gebruik van de eigen auto ingevolge de Wet voorzieningen gehandicapten is ingediend; dat deze aanvraag om advies is voorgelegd aan de G.G.D. Zuidoost-Drenthe te Emmen; dat de arts van deze instelling een uitgebreide medische verklaring aan de gemeente heeft toegezonden, waaruit blijkt, dat mw. C. zonder problemen gebruik kan maken van het collectief vervoer; dat in deze verklaring wordt gesteld, dat er geen medische en/of ergonomische belemmeringen zijn om van de voertuigen van het collectief vervoerssysteem gebruik te maken als goedkoopst adequate voorziening; dat voorts een onderzoek is ingesteld naar de bovenlokale vervoersbehoefte van mevrouw C.; dat op grond van de resultaten van dit onderzoek en het advies van de G.G.D. Zuidoost - Drenthe is besloten om mevrouw C. een vervoersvoorziening in de vorm van deelname aan het collectief vervoer en een vervoerskosten vergoeding voor de bovenlokale vervoersbehoefte van f 721,88 toe te kennen; dat deze voorziening is gebaseerd op artikel 3.1 en 3.2 van de verordening voorzieningen gehandicapten gemeente Odoorn; dat weliswaar het nieuwe systeem van vervoersvoorziening voor mevrouw C. een aanzienlijke wijziging oplevert in vergelijking met de voorgaande situatie, waarin zij gewoon was in de eigen auto te worden vervoerd, doch dat dit niet betekent, dat daarmee de toegekende voorziening niet als verantwoord valt aan te merken; dat zij van mening zijn, dat bedoelde collectieve voorziening voor mevrouw C. als goedkoopste adequate voorziening kan worden geacht en dat dit haar een reële vervoersmogelijkheid biedt waar het haar lokale vervoersbehoefte betreft; dat weliswaar door de heer Jansen diverse berekeningen zijn opge-

maakt, doch dat daarbij wordt uitgegaan van het tot op heden gebruikelijke vervoerspatroon en vervoerswensen van mevrouw C.; dat hiermede echter bij de toepassing van de Verordening voorzieningen gehandicapten geen rekening kan worden gehouden; dat ook emotionele motieven, hoezeer zij zich kunnen indenken in de moeilijke situatie van mevrouw C., die is ontstaan door het overlijden van haar echtgenoot, naar hun mening niet kunnen leiden tot een andere beslissing; dat overigens zij van mening zijn, dat mevrouw C. door het collectief vervoer juist meer vrijheid heeft, aangezien zij minder afhankelijk is van haar kinderen”.

De rechtbank heeft het bestreden besluit vernietigd. Het oordeel van die rechter komt er op neer dat appellant op grond van de strekking van artikel 24 van de Wvg, zoals die overgangsbepaling bij de aangevallen uitspraak is verstaan, in het kader van de in artikel 8 van de Verordening vervatte hardheidsclausule had moeten onderzoeken of gedaagde door de haar ingevolge de verordening toegekende voorziening niet voor een te grote financiële overgang is gesteld nu zij een eigen auto bezit en zij mede in verband daarmee een vervoersvergoeding krachtens de AAW genoot tot 1 april 1994.

In hoger beroep spitst het geschil zich toe op de vraag of de in hoger beroep tegen het zojuist samengevatte oordeel van de rechtbank aangevoerde grieven doel treffen.

De Raad overweegt terzake als volgt.

De gemeente Odoorn heeft ondermeer bij artikel 3 van de Verordening uitvoering gegeven aan de haar in artikel 2 en 3, in samenhang met artikel 24, van de Wvg opgedragen taak om verantwoorde voorzieningen op te zetten ten behoeve van de deelneming aan het maatschappelijk verkeer van ter plaatse wonende gehandicapten, daaronder begrepen degenen die reeds voor 1 april 1994 over een vervoersvoorziening beschikten.

Hierbij dient te worden bedacht dat de wetgever bij die opdracht aan de gemeenten bewust beleidsruimte heeft verleend.

Het is derhalve aan de gemeenten om, binnen voormeld globaal wettelijk kader en met inachtneming van de aanwezige middelen en plaatselijke omstandigheden, naar eigen beleidsinzicht aan die opdracht gestalte te geven. Daarbij staat het die organen vrij om afstand te nemen van de destijds “ter verbetering van levensomstandigheden” ontstane beleidspraktijk ingevolge artikel 57, tweede lid (oud) van de AAW, waarbij vrij besteedbare vervoersvergoedingen – in feite bij wijze van individuele

inkomensondersteunende voorziening – in zwang zijn geraakt.

In hoeverre onder de vigeur van de Wvg aan de specifieke vervoersbehoefte c.q. de individuele bestedingsvrijheid van een gehandicapte betekenis toekomt, hangt derhalve primair af van de door de daartoe bevoegde gemeentelijke regelgever binnen het raam van voormelde artikelen van die wet terzake gemaakte keuzes. Ingevolge voormeld kader van de Wvg is hierbij maatgevend, naar onder meer in 's Raads uitspraak van 17 september 1996, reg.nr WVG/39, ligt besloten, dat met een te verstrekken vervoersvoorziening tegemoet wordt gekomen aan de door de handicap ontstane mobiliteitsproblemen in zoverre dat betrokkene – van wie in redelijkheid kan worden gevergd dat hij zich zekere opofferingen getroost en keuzes maakt – binnen zijn naaste leefmilieu in aanvaardbare mate kan deelnemen aan het leven van alledag.

Het bestuur van de gemeente Odoorn heeft de hem door de wetgever toegekende beleidsruimte in dier voege benut dat hij ingevolge artikel 3.2, in samenhang met artikel 3.3, van de verordening in beginsel ten aanzien van zowel nieuwe als ‘oude’ gevallen prioriteit heeft verleend aan het ter plaatse opgebouwde stelsel van collectief vervoer van deur tot deur.

Dit door de gemeentelijke regelgever gekozen uitgangspunt impliceert derhalve dat, indien er geen aantoonbare medische beletselen zijn om van het collectief vervoer gebruik te maken, in geen van beide van de zoëven bedoelde categorieën van gevallen een individuele vervoersvergoeding in beeld komt.

Op grond van voormeld artikel 3.2 is niettemin onder bijzondere omstandigheden in aanvulling op het collectief vervoer een financiële tegemoetkoming mogelijk. Bij de vaststelling daarvan kan met de individuele vervoersbehoefte rekening worden gehouden.

Voorts is met de in voormeld artikel 3.3 van de Verordening vastgestelde overgangsregeling voor zogenoemde oude gevallen kennelijk (bedoeld te) voorzien in de inachtneming van een uitlooptermijn indien sprake is van overschrijding van de in artikel 5.4 neergelegde inkomensgrens. Middels die overgangsregeling wordt voorkomen dat in een situatie als bedoeld in artikel 5.4 in feite een abrupt en volledig verlies zou optreden van een eerder tot 1 april 1994 genoten vervoersvoorziening zonder dat daar krachtens de Wvg aansluitend (bij wijze van uitloop) ook maar enige compensatie tegenover zou worden gesteld.

Tenslotte kent artikel 8 van de Verordening een bevoegdheid om in voorkomend bijzonder

geval gebruik te maken van de daar nader omschreven hardheidsclausule.

De Raad ziet geen grond om te oordelen dat de wijze, waarop het gemeentebestuur van Odoorn aldus van zijn regelgevende bevoegdheid met betrekking tot de aard en de invoering van vervoersvoorzieningen gebruik heeft gemaakt, niet met voormelde bepalingen van de Wvg strookt dan wel anderszins de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan.

Gezien voormelde regeling in de verordening die, naar uit het vorengaande blijkt, in het geval van gedaagde de specifieke grondslag vormt waarop de houdbaarheid van het bestreden besluit in rechte moet worden beoordeeld, mocht appellant, uitgaande van de bij gedaagde geconstateerde resterende mobiliteit, in beginsel volstaan met verstrekking van een voorziening bestaande uit deelname aan het collectief vervoer.

Appellant heeft evenwel in het onderhavige geval besloten tevens een aanvullende financiële tegemoetkoming te verlenen.

Met deze gecombineerde voorziening kon gedaagde, naar uit de voorhanden gegevens worden afgeleid, binnen haar regio en in voorkomend geval daarbuiten, per (deel)taxi reizen en was zij, gemeten naar de hier van toepassing zijnde maatstaf, in staat te achten in aanvaardbare mate deel te nemen aan het leven van alle dag.

Dit laatste zou slechts anders zijn indien appellant, gezien de voorhanden gegevens, had moeten constateren dat er in casu dusdanig wezenlijke – uitsluitend door persoonlijk bezoek te onderhouden – bovenregionale contacten zijn, dat betrokkene bij het wegvallen daarvan in een sociaal isolement zou geraken.

Van een zodanige situatie is, naar appellant uit de met betrekking tot gedaagdes aanvraag ter beschikking gekomen gegevens redelijkerwijs kon afleiden, in het onderhavige geval geen sprake.

Van belang hierbij is onder meer dat meerdere van de kinderen van gedaagde in haar directe omgeving wonen alsmede dat gedaagde blijkens de voorhanden gegevens niet voor vrijwel elke verplaatsing buitenshuis op vervoer per auto is aangewezen.

De door gedaagde als teleurstellend ervaren verandering ten opzichte van de eerder door haar tot 1 april 1994 genoten vervoervergoeding, kan – hoe begrijpelijk gedaagdes gevoelen in dat opzicht ook moge zijn – binnen het kader van de hier van toepassing zijnde regel-

geving niet tot een ander oordeel leiden.

Naar in het vorengaande ligt besloten ziet de Raad, anders dan de rechtbank, onvoldoende reden om het bestreden besluit strijdig te achten met het bepaalde in artikel 24 van de Wvg. Ingevolge de tekst en de strekking van die bepaling geniet het gemeentebestuur immers de vrijheid om, binnen de grenzen van de daarbij in acht te nemen zorgvuldigheid, naar eigen beleidsinzicht bij verordening vast te stellen op welke wijze de zogenoemde oude gevallen worden ingepast in de gemeentelijke regelgeving krachtens de Wvg.

Het vorenoverwogene in aanmerking genomen kan de Raad zich voorts in grote lijnen vinden in hetgeen zijdens appellant, ter nadere toelichting van de in hoger beroep tegen de aangevochten uitspraak aangevoerde grieven, ter zitting is betoogd.

De Raad acht, mede gelet op het voorgaande, in dit geding geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling als bedoeld in artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak;

Verklaart het inleidend beroep alsnog ongegrond.

NOOT

In deze drie uitspraken (USZ 1997/14/15/17) over voorzieningen in het kader van de Wet voorzieningen gehandicapten valt op dat de CRvB een vrij ruime beoordelingsvrijheid laat aan de gemeenten. Dit geldt zowel ten aanzien van de mogelijkheden om in afwijking van het vroegere beleid collectief vervoer in te voeren (USZ 1997/14), als ten aanzien van aanvullende financiële tegemoetkomingen (USZ 1997/17). Wel wordt kritisch gezien of de beslissing voldoende is gemotiveerd (USZ 1997/15). Uit de formuleringen van met name ook deze laatste uitspraak blijkt een grote beduchtigheid dat bij belanghebbenden te grote verwachtingen gaan ontstaan. De bedoeling is slechts om het mogelijk te maken de sociale contacten in de directe woon- en leefomgeving te kunnen onderhouden.

GHvV